

[Oluf Johansen.]

forslag og til deres Gennemførelse i den Form, hvori de nu foreligger.

Hauch: Jeg kunde i og for sig være fristet til at rette nogle Bemærkninger til den ærede sidste Taler i Anledning af den Udvikling, jeg i den sidste Times Tid har siddet og hørt paa, men jeg skal afstaa derfra af Frygt for, at det kunde give Anledning til en ny Udfoldelse af omtrent tilsvarende Længde. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorfor det ærede Medlem i den Grad gaar i Detailler med Hensyn til dette Forslag, da Talen er om en Bemyndigelseslov.

Naar jeg har bedt om Ordet paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne, er det foranlediget af en Udtalelse af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Krarup) om Landbrugsraadets Stilling. Jeg benytter gerne Lejligheden til at udtale en Kompliment til det ærede Medlem for den saglige Maade, hvorpaa han som Helhed behandlede Spørgsmaalet. Det glæder mig saa meget mere at konstatere dette, som jeg ogsaa har bemærket, hvad Det konservative Folkepartis ærede Ordfører i det høje Folketing har tilladt sig at sige under Behandlingen af de Lovforslag, vi her behandler. Der var en velgørende Forskel.

Med Hensyn til de Udtalelser, som blev fremsat af det konservative Partis Ordfører i det høje Folketing angaaende Svinereguleringen og dennes Behandling i Landbrugsraadets, skal jeg indskrænke mig til at sige; at naar den ærede Ordfører svang sig op til en Forargelse af en Højde, som er helt ualmindelig — selv i Folketinget —, og umiddelbart derefter anførte, at man kunde rette Forholdet ved at yde en Kornpris paa 1 Kr. eller 2 Kr. mere, var den ærede Ordfører saa elskværdig ved denne Udtalelse selv at bevise Tomheden i hele det Bulder, som hans første Udtalelse var Udtryk for. Jeg har ønsket at gøre denne Bemærkning her, fordi det forekommer mig, at den er berettiget, ikke mindst under Hensyn til den Flothed, hvormed den konservative Ordfører i Folketinget tillod sig at behandle den Institution, som jeg har den Ære at staa i Spidsen for. I øvrigt finder jeg, at man ogsaa uden for Rigsdagen, bl. a. i Tolvmandsforeningerne, har taget meget uforstaaende og uretfærdigt paa disse Spørgsmaal. Paa mig personlig virkede det Bulder, som der har været i Tolvmandsforeningerne, ganske mærkeligt, idet jeg endnu tydeligt erindrer et Tidspunkt, der ikke ligger saa langt tilbage, da Tolvmandsforeningernes Ledelse søgte mig og bad mig, om jeg ikke

kunde være de større Landbrugere behjælpelig med at skaffe dem en Kornpris, der i al Beskedenhed laa langt dybere nede end den Kornpris, man nu taler om. Jeg har ogsaa fra disse Forhandlinger en tydelig Erindring om, at der fra Tolvmandsforeningernes Side paa det Tidspunkt ikke skulde være Mangel paa Imødekommenhed med Hensyn til Svinekort, dersom jeg kunde være dem behjælpelig i Spørgsmaalet om Kornprisen. Derfor har det, der er foregaaet, i hvert Fald paa mig gjort et ejendommeligt Indtryk.

Det var imidlertid ikke saa meget for at sige dette, jeg bad om Ordet, selv om jeg mener, det skulde siges. Det var mere for at gøre nogle Bemærkninger om hele den Situation, der er skabt gennem den Overenskomst, som det lykkedes Landbrugets Organisationer at naa til angaaende disse vanskelige Sager.

Som Indledning vil jeg bemærke, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om at være i fuld Overensstemmelse med alle mine Kolleger inden for Landbrugets Organisationer, fra den ene Ende til den anden, naar jeg siger, at ingen af os, der var med til at slutte dette Forlig, er tilfreds med Forliget. Naar Uoverensstemmelserne er saa store som her, og man saa sluttelig samler sig om en Ordning, fordi man anser det for heldigst at naa til Enighed, er det givet, at ingen af dem, der har ført disse Forhandlinger, naar at faa gennemført de Anskuelser, der efter deres Opfattelse burde være herskende, dersom de alene var i Stand til at bestemme Retningslinien. Man kan derfor ogsaa sige sig selv, at der i det Forslag til en Overenskomst, som blev sluttet ved den paagældende Lejlighed, er Bestemmelser, som jeg for mit Vedkommende ikke føler mig tilfredsstillet ved. Det er lige til, at den Grænse, som man trak med Hensyn til Tildelingen af Svinekort efter Grundskyld, hverken kunde tiltale mig eller mange af de Folk, jeg har den Ære at repræsentere; det ligger i Sagens Natur. Dersom man vil hævde, at der gennem denne Bestemmelse indføres noget ganske nyt i Svinereguleringen, er det dog ingenlunde rigtigt. Man har ogsaa tidligere haft Grænser i saa Henseende; selve den Omstændighed, at man har haft Forlodskort, viser, at Ejendomsgrupperne ogsaa tidligere har været forskelligt behandlet.

Jeg vil ogsaa gerne gøre opmærksom paa — og det er mig kært at sige det —, at den Svineordning, vi lever under i Aar, efter min Opfattelse ikke har givet de mindre Landbrugere en Placering som den, de maat-